

VILÁGSZÉP ALAPÍTVÁNY

MESETARISZNYA NAGYOKNAK

*Válogatta és újramesélte:
Zalka Csenge Virág*

Mesék a nagyvilágból 10 -120 éves korig

VILÁGSZÉP MESETARISZNYA NAGYOKNAK

Tartós történetek karantén idejére

Válogatta és újramesélte:

Zalka Csenge Virág

VILÁGSZÉP

ALAPÍTVÁNY GYERMEKVÉDELMI
GONDOSKODÁSBAN ÉLŐ
GYEREKEKÉRT

Tartalomjegyzék

ASTOLFO ÚTJA A HOLDBA.....	4
DZSINN A TORONYBAN	10
AZ ARANY SAS.....	14
A RÓKA	18
A VARÁZSLATOS BROKÁT	24

ASTOLFO ÚTJA A HOLDBA

Olasz legenda

Élt egyszer régen egy nagy hatalmú varázsló. Atlantész volt a neve. Egy magas, kőből épült toronyban lakott, és éjt nappallá téve a varázsszerein dolgozott. Ritkán ment emberek közé, és aki találkozott vele, mind kitért az útjából. Az emberek félték a varázserejétől. Fenn a toronyban senki sem merte zavarni, a közelébe sem mentek.

Atlantészt, mint sok más varázslót, leginkább az alkímia tudománya érdekelte. Azt kutatta, hogyan lehet értéktelen anyagokból aranyat csinálni, és hogyan lehet kinyerni belőlük a Bölcsék Kövét, ami örök életet ad. Úgy gondolta, hogy ha a sok hozzávalót, amiket összegyűjtött, villámcsapás érné, a villám erejétől talán összeformának a Bölcsék Kövévé. Hogy próbát tegyen, egy viharos éjszakán felmászott a legmagasabb hegy csúcsára, és ott egy sziklán elhelyezett egy edényt, benne mindenféle porokkal, ásványokkal, üvegcsékkal, rézzel, cinkkel, vassal, sóval. Gondosan elrendezte a kellékeket, majd az egészet lefedte egy márványlappal, és mivel tudta, hogy a villámlás szörnyen veszélyes, gyorsan visszatért a tornyába. A torony ablakából figyelte a tomboló vihart egész éjszaka, és reménykedve látta, hogy a villám többször is lecsapott a hegy csúcsára. Reggel, amikor kiderült az ég és felkelt a nap, a varázslónak első dolga volt felkapaszkodni a hegyre, hogy megnézzé, mi született a kísérletéből. Félretolta a márványlapot – és lássatok csodát! A mindenféle hozzávalók és kellékek helyéről egy csodaszép, szárnyas paripa szökött elő. Feje és szivárványszínű szárnyai sasra hasonlítottak, a teste pedig lóéra. Atlantész azt sem tudta, hová legyen a megdöbbenéstől. Boldogan vezette haza a paripát; majdnem annyira örült neki, mintha sikerült volna a Bölcsék Kövét megidéznie. Griffinnek nevezte el, és néhány nap alatt sikerült annyira megszelídítenie, hogy a hátára ülve repülhetett a felhők fölé.

Most, hogy szárnyas paripája volt, Atlantész új otthon után nézett. Varázslatos palotát épített magasan a spanyol hegyek között. Egy nap és egy éjszaka alatt készült el a palota, ami távolról is olyan szépen tündökölt, mint egy álom. A közelébe sem férhetett senki, mert nem vezetett hozzá út – Griffinnek nem volt szüksége utakra. A hegyek között lakók csodálattal nézték a messzi palotát és az égben repülő paripát. Nem tudták, hihetnek-e a saját szemüknek.

Atlantész csodaszép, hatalmas palotát épített hát magának... csak éppen nem lakott benne senki. Micsoda pazarlás, gondolta magában, királynak illő udvart tartani udvaroncok nélkül! Persze teremthetett volna álmokképeket, délibáb-figurákat, de az nem volt az igazi. Valódi, hús-vér társaságra vágyott, és hamarosan meg is találta a módját, hogy megszerezze.

Griffin hátán Atlantész bejárta a környéket, és ahol magányosan utazó lovagot vagy hölgyet pillantott meg, leereszkedett, varázsigéket olvasott fel a varázskönyvből, és a lovag vagy hölgy azonnal elfelejtette, ki ő, honnan jött, és hová indult. Atlantész ekkor a nyeregbe ültette őket maga mögé, és felrepült velük a palotájába. Teltek, múltak a napok, és az udvar kezdett megtelni lovagokkal, nemes urakkal és hölgyekkel, akik nem tudták, kicsodák. Egyikük sem merészkedett soha az arany kapukon kívülre. Atlantész gondoskodott róla, hogy kényelmesen éljenek: a palotában minden virágzott, friss vízű források csobogtak, a lakomaasztal mindig megterítve állt, az ágyak kényelmes selyemmel, bársonnyal voltak megvetve, és kellemes muzsika, bódító illatok lengtek a levegőben. A varázsló büszke volt magára: ugyan ki akarna elszökni egy ilyen csodás helyről?

Ahogy egyre többen laktak a palotában, Atlantésznek egyre kevesebb kedve volt újabb vendégeket rabolni magának. Kieszelt hát inkább egy másik tervet. Keskeny ösvényt vágott a palotától a hegy lábáig, ahol elhelyezett egy elvarázsolt forrást. Aki csak megállt a forrásnál inni, megpillantotta az ösvényt, és ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy elinduljon rajta. Így aztán időről időre új vendégek érkeztek a palotába – és soha senki nem távozott.

Történt egy nyári napon hogy egy angol lovag, Astolfo nevezetű, megállt a forrásnál pihenni. Leszállt csodaszép, fekete lováról, és a víz fölé hajolt, hogy igyon. Abban a pillanatban a fekete paripa megugrott, és elkezdett felfelé vágtatni a rejtett ösvényen. Astolfo kétségbeesetten kergette a lovát egyre magasabbra és magasabbra, míg meg nem érkezett az elvarázsolt palota kapujába. Belépve az aranyozott kapun csodálkozva látta, hogy a palota telis-tele van lovagokkal és nemes hölgyekkel, akik játszanak, beszélgetnek, mulatnak, mintha semmi dolguk sem lenne. Egyszerre csak egy nagy szakállú öregember lépett elő, és egy nyitott könyvből hangosan olvasni kezdett.

Astolfo azonban nem volt olyan, mint a többi lovag. Neki is volt varázskönyve, amit mindig magánál tartott. Atlantészt látva rögtön tudta, hogy elvarázsolt helyre került. Előkapta a könyvét, és kiolvasta belőle, mi a teendő:

Ha Spanyolföld hegyei között légből épült kastélyba tévedsz, így törheted meg az építő átkát, és szabadíthatod ki a foglyokat: Emeld fel a fehér kőlapot, ami küszöbül szolgál a kapuban, és engedd ki a palota őrző szellemét.

Astolfo körülnézett, és meg is látta az aranykapuban a fehér kőlapot. Aláfeszítette a kardját, hogy kifordítsa a helyéről. Atlantész rémülten látta, mit művel, és egyik varázslatot kezdte rá szórni a másik után – majd amikor nem járt sikerrel, megparancsolta a palota lakóinak, hogy támadjanak a betolakodóra. A szavaira a hölgyek és lovagok mind hirtelen más formában látták Astolfót: ki sárkánynak, ki rettenetes óriásnak, ki bozontos szörnyetegnek. Mind egyszerre támadtak neki, hogy megvédjék a palotát. Volt, aki seprűt ragadott, volt, aki esernyőt, volt, aki piszkavasat, de néhány lovagnál bizony kard is volt. Astolfo látta, hogy minden veszve van, ezért minden erejével nekifeszült a kőnek, és egy utolsó nagy lökéssel kifordította a helyéről.

A kőlap alatt lépcső vezetett a föld mélyére. Astolfo lefutott rajta, és egy barlangban mindenféle varázslatos tárgyakra bukkant: gyertyákra, könyvekre, kincsekre... a barlang közepén pedig, aranylánccal megbéklyózva, ott állt Griffin.

Astolfo eloldozta a csodálatos paripát, és kivezette a fényre. Amint Griffin szabad volt, a palota elpárolgott, mintha soha nem is létezett volna. Csak a lovagok és hölgyek maradtak ott a puszta sziklán álldogálva; álmosan pislogtak, ahogy elmúlt a varázslat, és visszatértek az emlékeik. Együtt mondtak köszönetet Astolfónak, hogy megszabadította őket, és elindultak a keskeny ösvényen hazafelé.

És hogy Atlantésszal mi lett? Hazament a saját tornyába a hegyek közé, és visszatért a kísérleteihez. Kövessük inkább Astolfót, aki Griffin hátára pattant, és felrepült a levegőbe. Soha olyan csodálatos élményben nem volt része, mint a repülés: bejárt sok vidéket, felülről csodálta a hegyeket, tengereket, messzi országokat. Amikor megunta a kalandozást, leszállt Párizsban, Nagy Károly király udvarában. Astolfót ott váratlan rossz hír fogadta: Orlando, a legjobb barátja és a világ leghíresebb, legnemesebb lovagja, súlyos betegségbe esett. Azt rebesgették, hogy szerelmes lett egy hölgybe, és a szerelemtől teljesen elvesztette az eszét; énekelve, sírva-nevetve kószált az erdőben, és senki sem tudta kigyógyítani a nagy szerelmi bánatából. Amint Astolfo meghallotta a hírt, azonnal nyeregbe pattant, és útnak indult megkeresni a barátja eszét.

Sok földet bejárt, sok királyság felett elrepült, mígnem Afrika szívében egy titokzatos birodalomba érkezett, ahol a bölcs János Pap uralkodott. Astolfo a király elé járult, elmondta neki, mit keres.

– Nem közönséges paripán jutottál el az én országomig – jegyezte meg az öreg király.

– De nem ám! Griffin a neve, és sebesebben repül, mint a szél!

– Gondolod, hogy a Holdig is el tudna repülni veled?

– Hát, ott még nem jártunk – vakarta meg a fejét Astolfo – Biztosan nagyon hosszú út...

– Hosszú bizony, de a barátod bajára csak a Holdban találsz megoldást. A Hold a világ padlása: Oda kerül minden lim-lom, kicit-kacat, amit a Földön elveszít valaki. Az Elveszett Dolgok Völgyében kell keresned Orlando eszét is.

Astolfo megköszönte a segítséget, nyeregbe pattant, és felrepült egyenesen a Holdba. Hosszú volt az út, és ahogy egyre feljebb emelkedett a Földről, egyre hidegebb lett körülötte minden. A Hold felszíne ezüst fényben úszott, és hűvös volt, mint a hó. Városok, falvak búzaföldek tarkították, akárcsak a Földet, de minden fakó volt és hideg. Astolfo addig bolyongott, míg végül rátalált egy hatalmas, széles és mély völgyre: rögtön tudta, hogy nem lehet más, csak az Elveszett Dolgok Völgye. Volt benne minden lom és kacat; elveszett cipők és zoknik, elveszett tűk, elveszett ékszerek, elveszett birkák, de még azoknál sokkal érdekesebb dolgok is. Halmokban állt az elveszett vagyon, dobozokban az elveszett hírnév és becsület. Elveszett királyságok heverték egymás hegyén-hátán elveszett szerelmek kupacai mellett. Az egyik sarokban homokórák végtelen hosszú soraiban állt az elveszett idő – ez az egyetlen, amit senki sem kérhet vissza a Holdról. Astolfo ámulatban nézte a sok-sok elveszett holmit, míg végül magas, széles polcokra bukkant, telis-tele kisebb-nagyobb üvegekkel. *Elveszett józan ész*, állt a gondos felirat minden üvegen. *Elvesztésének oka: félelem, szerelem, gazdagság, varázslat...* Astolfo addig kutatott, míg egy hatalmas dunsztosüvegen meg nem látta a barátja, Orlando nevét. *Elveszett józan ész. Tulajdonos: Orlando, lovag. Elvesztésének oka: szerelem.* Amikor azonban leemelte a polcról, megdöbbenve pillantott meg mellette egy kisebb üvegcsét, melyen ez állt: *Elveszett józan ész. Tulajdonos: Astolfo.* Astolfónak rá kellett jönnie, hogy bizony ő is elveszített olykor az eszéből egy-egy darabot, és észre sem vette. Leemelte az üvegcsét, kinyitotta. Illékony, fehér pára szállt ki belőle, beszökött Astolfo orrába, és visszatért a fejébe. Astolfo rögtön mindent tisztábban látott. Felpattant Griffin hátára, és hazafelé vette az irányt.

Nagy Károly udvarában már kétségbeesetten várták a lovagot. Orlando egyre csak őrjöngött, senki sem tudott mit kezdeni vele. Astolfo leszállt a vár udvarán, leugrott a paripa hátáról, és már rohant is a barátjához. Amint az üveget Orlando orra alá tartotta, Orlando fejébe visszatért a józan ész. Csodálkozva nézett körül. Amikor elmesélték neki, mi történt, a lovag nem is lehetett volna hálásabb vagy

boldogabb. Nagy Károly udvarában nagy ünnepséget ültek a két jóbarát tiszteletére. Amikor az ünnepség véget ért, Astolfo ismét nyeregbe ült. Griffin hátán sok messzi földet bejárt, sok csodás kalandban volt része; a kalandjait mind le is írta egy nagy könyvbe egy tollal, amit Griffin szárnyából húzott ki. Én is onnan olvastam. Aki nem hiszi, járjon utána!

DZSINN A TORONYBAN

Jemeni arab mese

Élt egyszer, nem is olyan régen, egy szegény ember akit Szelimnek hívtak. Szelim egy apró kunyhóban éldegélt, és arról ábrándozott, hogy egyszer majd egy nagy, kényelmes házban fog lakni. Egy napon aztán váratlanul ráköszöntött a szerencse: levelet kapott, amelyben az állt, hogy egy távoli rokona a végrendeletében Szelimre hagyta a házát. Nem is csak házat, hanem egy nagy, régi lakótornyot! Szelim azonnal összecsomagolta a holmiját, és elindult az új lakóhelyére. Amikor megérkezett, az álla is leesett a csodálkozástól: a torony zöldellő, gyümölcsfákkal teli völgyben állt, négy emelete volt, és a tetején tágas, kényelmes pavilon tárta színes üveglakait mind a négy égtáj felé. Belépve Szelim még jobban megörült, amikor látta, hogy a torony minden szobája díszes, kényelmes bútorokkal, puha szőnyegekkel van berendezve. Kívánni sem lehetett volna pompásabb otthont!

Szelim a torony minden szobáját, minden emeletét, minden zegét-zugát megcsodálta, és kényelmesen berendezkedett. Aznap este a naplementét már a sokablakú pavilonból, a torony tetejéről csodálta, kényelmes kanapén ülve, pipázgatva. Egyszerre azonban különös, recsegő hang ütötte meg a fülét, mintha kakas kukorékolt volna a padló alatt.

– Elnézést, nem akarok megijeszteni, de kérlek, menj innen! Ez az én tornyom!

– Ki az? – nézett körül rémülten Szelim, de nem látott senkit – Ki beszél?

– Ahhoz semmi közöd, hogy ki vagyok! Elég annyit tudnod, hogy ez a torony az enyém. Én költöztem be előbb, sőt, már évek óta itt lakom. Keress másik lakhelyet!

– Én ugyan nem! Papírom van róla, hogy ez a torony az enyém, egy rokonom hagyta rám! Menj te máshová! – kiabált vissza Szelim. Felugrott a kanapéről és bejárta a torony minden szobáját, de nem találta a titokzatos hang tulajdonosát.

– Úgy? Szóval nem akarsz elköltözni? – morogta a hang.

– De nem ám! Költözz te!

– Hát jó! – felelte erre a láthatatlan lakótárs, és elhallgatott. Szelim már éppen azt hitte, megszabadult tőle, amikor hangos csattogást, kopogást hallott, mintha valaki bottal ütötte volna a padlót és a mennyezetet. A kopogás, csattogás egész éjjel folytatódott, Szelim legnagyobb bosszúságára, aki egy szemhunyaszt sem tudott aludni tőle. Másnap reggel kiment a faluba, és elmesélte a szomszédoknak, hogyan járt.

– Biztosan egy dzsinn lakik a toronyban! – mondták a helyiek, és egy öregemberhez irányították Szelimet, aki értett a dzsinnek kiűzéséhez. Az öreg jött is a füstölőivel, varázsszereivel, és mindenféle praktikáival; hangosan szavalt mindenféle titokzatos varázsigéket, körbefüstölte a tornyot, és felszólította a dzsinnt, költözzön ki. Hiába fizetett azonban Szelim csengő ezüsttel az öregnek, a dzsinn-űzés mit sem használt. Amint este lett, megint kezdődött a csattogás, kopogás, edények estek le a polcokról, korsók törtek össze a konyhában. A megátalkodott dzsinn azon volt, hogy elkergesse Szelimet a házból – Szelim azonban nem hagyta magát. Másnap megint lement a faluba tanácsot kérni. A sokat látott öregemberek, bölcs asszonyok mind tudtak valami biztos praktikát arra, hogyan lehet egy dzsinnből megszabadulni. Szelim hazatért, és sorra kipróbálta mindegyiket... de egyik sem járt sikerrel.

Szelim minden szobába őrlött gyógyfüvekkel és ásványokkal teli tálakat helyezett el. A dzsinn erre lehúzta a terítőt az asztalokról, és felborogatta a tálakat.

Szelim hamuval szórta fel a padlót. A dzsinn erre elkezdte nyitogatni-csapkodni az ablakokat, és olyan huzatot csinált, hogy felhőkben szállt a por az egész toronyban.

Szelim nyers tojást ütött minden szoba minden sarkába. A tojások megbüdösödtek, a dzsinn pedig a szagra panaszkodva felborogatta a vizesedényeket és elárasztotta a padlót.

Szelim sót hintett szét a válla felett és varázsigéket mormolt. A dzsinn egész éjjel tüszögött, és elkezdett főzőedényekkel gurigázni fel-le a lépcsőn.

Szelim a cipője sarkával ütötte a padlót és kiabált:

– Takarodj! Takarodj! Takarodj!

A dzsinn pedig a plafonon kopogott és visszakiabált:

– Takarodj te! Takarodj te! Takarodj te!

Szelim végül kifogyott az ötletekből és a praktikákból, és a toronyban egyre nagyobb volt a káosz és a rendetlenség. Végül elhatározta, hogy elmegy segítséget kérni egy bölcs öreg imámhoz a városba. Az imám, akinek már sokszor volt dolga makacs dzsinnekkel, írt egy hosszú, szigorú levelet, amiben felszólította a torony lakóját, hogy azonnal költözzön ki. Szelim hazament, és felolvasta a levelet – a dzsinn pedig hangosan kacagott rajta, és felborította a kanapét.

Szelim és a dzsinn egyformán makacsak voltak. Egyikük sem akarta feladni a tornyot. Nap nap után veszekedtek, vitatkoztak, és a dzsinn egyre komiszabb dolgokat művelt. Egy napon aztán egy bölcs sejk tévedt a környékre, és meghallotta a toronyban zajló perpatvar hírért. Gondolván, hátha tud segíteni, átvágott a gyümölcsösön és bekopogtatott Szelimhez. Az ajtó abban a pillanatban kivágódott, és egy virágcserep zúgott el a látogató feje felett.

– Takarodj innen! – süvöltötte a dzsinn – Még az hiányzik, hogy többen is beköltözzetek!

– Én csak segíteni jöttem! Hátha sikerül megegyezni...

– Nem egyezkedünk! – felelte a dzsinn, és felborított egy széket. Szelim ekkor ért le az emeletről, hogy megnézze, ki érkezett.

– Miféle egyezségről beszélsz? – kérdezte a sejket.

– Olyanról, ami mindenkinek jó! Neked is, és a dzsinnednek is.

A dzsinn erre elhallgatott. Szelim betessékelte a sejket. A sejk meghívta a dzsinnt is, hogy üljön velük asztalhoz; a torony legfelső szobájában foglaltak helyet mind a hárman. Enni- és innivaló felett beszélgetni kezdtek. A sejk töviről hegyire meghallgatta a történetet a dzsintől, majd Szelimtől is. Kérdéseket tett fel, hosszasan töprengett, végül így szólt:

– Látom, hogy egyikőtök sem szeretne kiköltözni ebből a toronyból, mert mindketten szerettek itt lakni. Nem csoda, hiszen nagyon kényelmes otthon, bár a vitátok megviselte egy kicsit... Mi lenne, ha megegyeznétek, hogy lakótársak lesztek?

– Lakótársak? – nézett össze Szelim és a dzsinn meglepetten.

– Igen! Van ebben a szép nagy toronyban bőségesen hely mindkettőtöknek. Csak arra kell ügyelnetek, hogy ne zavarjátok egymást. Ha az egyikőtök olyasmit csinál, ami a másiknak kényelmetlen vagy idegesítő, akkor a másik szóljon, és találjatok közös megoldást. Meglátjátok, még jobb is együtt lakni valakivel, mint teljesen egyedül!

Szelim és a dzsinn elgondolkodtak a dolgon, és úgy döntöttek, tesznek egy próbát, lakótársak lesznek. A sejk elbúcsúzott, és magukra hagyta őket. És tudjátok, mi történt? Attól a naptól fogva nem volt többé csapkodás, kopogás, veszekedés a toronyban. Szelim és a dzsinn megtanultak békésen együtt élni – sőt mi több, idővel jó barátok lettek! Attól fogva, ha valaki felnézett a lakótorony legfelső szobájának ablakaira, esténként láthatta Szelimet és a dzsinnt, akik együtt vacsoráztak, nevettek, énekeltek, és csodálták a naplementét.

Talán azóta is együtt élnek, ha meg nem haltak.

AZ ARANY SAS

Timote (venezuelai) legenda

Történt egyszer, mesélik Venezuela hegyei között a timote indiánok, hogy a Teremtő szellem leszállt a földre, és ajándékot hozott az embereknek. Az ajándék egy sas szobra volt, tiszta színaranyból. A Teremtő annak a törzsfőnöknek ajándékozta, akit a legjobban szeretett; a főnök igazságos volt, bölcs, bátor, és szerény.

– Őrizd ezt a kincset, amíg vissza nem kérem – mondta neki a Teremtő – Háborús időben győzelmet hoz majd, békében pedig bőséget és boldogságot.

– Köszönöm, hogy ilyen csodás ajándékra méltattad a népemet! – hajolt meg a törzsfőnök – Amikor eljön az ideje, küldj jelet nekünk, és visszaadjuk!

A törzsfőnök élete végig gondosan őrizte az arany sast, és a népe boldogan, békében élt. Amikor meghalt, a sas a fiára szállt, majd annak a fiára, és így tovább, egyik nemzedékről a másikra, míg végül olyasmi történt, amit ritkán látott a világ: az egyik főnök fiúgyermek nélkül halt meg, így a lánya lépett a helyére. A főnökasszony bölcsen és igazságosan vezette a népét, és gondosan őrizte az arany sast. Történt azonban egyszer, hogy megbetegedett. Se orvosok, se bölcsek találtak gyógyírt a bajára. A főnökasszony egyre sápadt és fogyott, féltek tőle, hogy a halálán van. Mindenki áldozatot mutatott be a Teremtőnek; a papok száz meg száz gombolyag fonalat, értékes gyapjúköpenyt, szarvasagancsot ajánlottak fel neki, az egyszerű emberek a házi oltáraikon kakaóvaját égetve könyörögtek, kímélje meg szeretett uralkodójuk életét. Végül az egész nép összegyűlt, annatto-gyümölcscsel vöröse festették magukat, táncoltak és énekeltek, hogy enyhítsék a Teremtő haragját – de semmi sem használt.

Egyszerre azonban a főnökasszony felébredt álmából, és gyenge hangon legbizalmasabb szolgáját, Mistaját hívta.

– Álmot láttam, Mistajá. A Teremtő visszakéri az arany sast. Eljött az ideje, hogy megváljunk tőle. Valakinek fel kell vinnie a hegytetőre, és ott eltemetni. Csak akkor gyógyulhatok meg.

Mistajá elsápadt. A Teremtő szentélye a legmagasabb hegy sziklás, hófödte csúcsán állt, és csak a papok léphettek be oda. Hogy vállalkozhatna egyszerű halandó ilyen hosszú és nehéz útra? Azt beszéltek, aki hívatlanul próbál a szentélybe lépni, örökre eltéved a ködben, és sohasem talál haza a hegyek közül. Ki cipelné fel magával a súlyos arany sast, és temetné el a fagyott föld alá? Ki vállalkozna rá, hogy a kincset, ami nemzedékeken keresztül szerencsét és boldogságot hozott a népnek, visszaadja?

A főnökasszony tovább suttogott, bár fogytán volt az ereje:

– Az én felelősségem lenne visszaadni a Teremtő ajándékát, de túl gyenge vagyok hozzá, hogy megtegyem az utat. Elvállalod, Mistajá? Segítesz teljesíteni az ígéretet?

A szolgálólány bólintott.

– Nem akarom, hogy meghalj, mert megszegték a Teremtőnek tett ígéretünket. Elviszem én a sast a hegytetőre. Mit kell tennem?

– Indulj útnak ma éjjel, hogy a napkelte már a hegytetőn találjon! Kőkör jelzi a szentélyt. A kör közepén áss gödröt, kiáltsd el háromszor hangosan a Teremtő nevét, és temesd el az arany sast! Tessék, vigyél egy tincset a hajamból, és szórd a gödör helyére. Amikor felkel a nap, figyeld, milyen jelet küld a Teremtő!

A főnökasszony a saját íját és nyilait adta a szolgálólánynak az útra. Mistajá gondosan becsomagolta a sast egy takaróba, a hátára kötötte, és elindult fel a hegyre. Hosszú, veszélyes, fárasztó út volt, éles sziklák, jeges vizű patakok és kopár kőgörgetegek között; az éjszaka sötétjében, csillagok fényénél minden lépést ki kellett tapogatnia. Mistajá egyre jobban kimerült, egyre többször kellett leülnie, hogy a lábait pihentesse, és letegye a válláról a terhet. De akárhányszor megállt pihenni, mindig továbbindult, elszántan és kitartóan, hogy teljesítse a küldetését. Remélte,

nem lesz még túl késő, hogy megmentse a főnökasszony életét. Mászott és mászott, egyre magasabbra, és körülötte egyre fagyosabb lett a levegő. Amikor végül megpillantotta a hegycsúcsot, az utolsó lépéseket már futva tette meg. Ahogy felért, a ködben derengő fehér alakok sorát pillantotta meg, és a szívét elöntötte a félelem. „Az őseim szellemei!” gondolta magában, „Biztos haragszanak rám, amiért be akarok lépni a szentélybe!”

Ahogy azonban egy szellő fellebbentette a ködfátyolt, Mistajá látta, hogy az alakok nem szellemek, hanem szorosán egymás mellett álló, hófehér kövek, embernél is magasabbak. Megérkezett a szentélyhez. Körbejárta kétszer, háromszor is, míg végül két kő között keskeny rést talált, ahol be tudott lépni. A kör közepén letérdelt, egy nyílvezzővel gödröt kapart a fagyott földbe. Keserves munka volt, de sietnie kellett, mert keleten már világosodott az ég alja. Amikor a gödör elkészült, Mistajá háromszor egymás után elkiáltotta a Teremtő nevét, olyan hangosan, ahogyan csak bírta – majd a gödörbe helyezte az arany sast. Gondosan betemette, rászórta a földkupacra a főnökasszony hajszálait, és a fáradtságtól álomba zuhant, pont, amikor a nap első sugarai elérték a hegytetőt.

Mistajá sokáig aludt, mélyen és álom nélkül. Amikor végül felébredt, már magasan járt a nap, és a kőkör közepén, ahol az arany sast elásta, egy új növényt látott zöldellni, friss levelűt, lila virágút. A növény zsenge hajtásaiból egy szarvas falatozott.

– Vidd haza ezt a növényt, és ültess el – szólalt meg egy zengő hang a semmiből – Mondd meg az embereknek, hogy leveleiből főzzenek teát, és itassák meg a betegekkel. Ez az én ajándékom a számotokra, amiért becsülettel visszahoztátok a kincsemet!

Mistajá óvatosan kiásta a növényt, és futva indult vele hazafelé. Amint hazaért, rögtön nekilátott, hogy teát készítsen a főnökasszonynak. Az első korty forró italtól visszatért a szín az uralkodó arcába; mire az egész pohár teát megitta, teljesen meggyógyult. Első dolga volt felkapaszkodni a hegytetőre, hogy

megköszönje a Teremtőnek az ajándékot. Attól a naptól fogva, bár az arany sas már nem volt az övék, az emberek továbbra is békében és boldogságban éltek – mert volt egy másik kincsük, ami még az aragnál is többet ért.

Így született meg az ezerjófű, a főnökasszony becsületességének és Mistajá bátorságának jutalmául.

A RÓKA

Skót utazó (Traveller) mese

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy király, és annak egyetlen fia, Brian. Hogy, hogy nem, a királyfi bizony beleszeretett annak az asszonynak a lányába, aki a királyi udvarban a tyúkokra vigyázott. Amikor a király megtudta, hogy egyetlen fia és örököse egy szolgálólányt szeret, éktelen haragra gerjedt, maga elé rendelte Briant, és így szólt:

– Előbb fogod te elhozni nekem a világ legcsodásabb madarát, mint hogy én megengedjem, hogy feleségül vegyél egy koszos szolgálólányt! Takarodj a szemem elől!

Brian gondolt egyet, összecsomagolt, és nekivágott a világnak azzal, hogy kerüljön, amibe kerül, megszerzi a csodamadarat – hátha akkor az apja áldását adja a házasságra. A világot tette a feje alá párnának, és addig vándorolt, addig bolyongott a vadonban, míg egy boszorkány házához nem ért. A boszorkány jó szívvel fogadta, vacsorát, szállást adott neki, és ellátta az útra meleg zoknival és csizmával, mert hogy nem volt ő más, mint a Csizmás Boszorkány. Szükség is lett hamar a prémes csizmákra, mert másnap reggel, amikor Brian kinézett az ablakon, azt látta, hogy szakad a hó, mint dunnából a pehely. Szinte eltűnt az egész erdő a nagy fehérségben.

A királyfi nyúlt volna a zoknikért és csizmákért, ám ahogy odafordult, látta, hogy egy róka ül a szoba sarkában, és éppen az ő zoknijait és csizmáit húzza felfelé.

– Hé, te! – dörrent rá Brian – Azok az enyémekek!

– Ó, ugyan már! – legyintett a róka – Tudod, milyen régen nem volt már a lábamon ilyen jó meleg holmi? Csak nem gondolod, hogy meztláb megyek ki ebbe a havazásba?

– Mégis, mit képzelsz magadról? Azok az enyémekek!

– Hát, tudod mit? Ha felfogadsz szolgálatra, visszaadom a csizmáidat. Meg a zoknit is.

– Szolgálatra? Hiszen se útravalóm, se pénzem. Éhen halsz mellettem!

– Ugyan már! Hát nem arra van a szolga, hogy gondoskodjon róla, hogy az ura ne haljon éhen?

Erre már Brian sem tudott mit mondani, úgyszólván felhúzta a zoknikat meg a csizmákat, és útnak indult a rókával az oldalán. Nem sokáig mentek, amikor a róka megrázta magát.

– Nagyon lassan haladunk! Tudsz-e lovagolni?

– Hogyne tudnék? Királyfi vagyok!

– Na, akkor ülj fel a hátamra!

– Miket beszélsz? Hiszen agyonnyomlak!

– Királyfihoz képest elég ijedős vagy. Jobban ismerlek ám én, Brian, mint ahogy te ismered magadat. Ülj fel, elbárlak!

Brian óvatosan a róka hátára telepedett, felhúzta a lábait... az pedig megindult vele, mint a szélvihar! Csak úgy szállt a víz a pocsolyákból, szikrát vetettek a mancsai a köveken. Nem telt bele sok idő, mielőtt egy hatalmas nagy kőházhoz értek.

– Itt lakik az Ötfejű, Ötpúpú, Öttorkú Óriás. Nincs olyan madár az ég alatt, amiből ne lenne neki legalább egy. De mondd csak, Brian, mit tervezel mondani, amikor belépsz?

– Hát azt, hogy jöttem a csodamadárért! – vágta rá büszkén a királyfi.

– Hát, azt jobb, ha nem mondd – ingatta a fejét a róka – Mondd neki inkább azt, hogy szolgálatot keresel. Állj be hozzá istállósfiúnak. Amikor megmutatja neked a madarait, mondd mindegyikre azt, hogy „pfű, nálunk ennél szebbek is vannak!” Végül előhozza majd a csodamadarat is. Azt kell ellopnod az éjszaka.

Brina úgy is tett, ahogyan a róka javasolta. Addig fintorgott az óriás madaraira, míg az elő nem vette a féltve őrzött kalitkát, amiben a csodamadár lapult. Brian jól megjegyezte, melyik az. Amikor az óriás elaludt, az éjszaka közepén a

királyfi ellopta a kalitkát, és kiosont vele a házból. Igen ám, de ahogy kijutott, kíváncsi lett rá, vajon milyen is az a csodamadár, mert eddig csak a testét meg a tollait látta, a fejét nem. Benyúlt a kalitkába, levette a sapkát a madár fejéről... az pedig akkorát rikoltott, hogy az óriás rögtön felriadt.

– Nem szolgálégény volt az, hanem Brian királyfi! Megjósolták, hogy idejön majd!

Hiába menekült Brian, az óriásnak két lépésbe sem került utolérni. Visszavette tőle a madarat, a királyfit pedig a sutba hajította. Brian ott kuporgott reggelig. Reggel az óriás így szólt:

– Válassz, fiú! Vagy a fejedet veszem, vagy elhozod nekem a Fehéren Ragyogó Kardot az Óriásasszonyok Földjéről!

– Hát, meghalni nem szeretnék – felelte Brian – Inkább elhozom a kardot.

Rögtön útnak is indult. Nem kellett sokáig mennie, míg egyszerre előkerült a róka.

– Hát te meg miért lógatod az orrodát? Csak nem csináltál valami ostobaságot? Nahát, most aztán jól benne vagy a pácban: el kell hoznod a Fehéren Ragyogó Kardot, igazam van? Az pedig hússzor olyan nehéz lesz, mint az óriástól lopni!

– Igen, de mit tehetnék? – sóhajtott Brian – Mihez kezdjek most?

– Na gyere, ülj fel a hátamra. Legközelebb majd bölcsebb leszel.

Azzal a róka a hátára vette a királyfit, és addig nyargalt vele, szél mögött, nap előtt, míg meg nem érkeztek az Óriásasszonyok Földjére.

– Na, most figyelj rám – mondta a róka – feküdj ide az út szélére, és kezdj el sírni. Erre jönnek majd az óriásasszonyok, és azt hiszik, kisbaba vagy. Hazavisznek magukkal, de te addig ne hagyd abba a sírást, bármit kínáljanak is, míg melléd nem fektetik a Fehéren Ragyogó Kardot! Akkor hallgass el, és amikor mindenki alszik, osonj ki a karddal a házból.

Brian úgy tett, ahogyan a róka javasolta. Lefeküdt az út szélére és ordítani kezdett. Hamarosan jöttek is az óriásasszonyok.

– Milyen édes kis csöppség! – mosolyogtak, felvették Briant, bepólyálták, ringatták, gügyögtek, énekeltek neki. A királyfi csak sírt és sírt. Ajánlottak neki mindenféle ennivalót, cumit, mindenféle játékot, de ő addig nem hagyta abba a sírást, míg elő nem vették a Fehéren Ragyogó Kardot. Akkor a kard köré fonta a karjait, és úgy tett, mint aki elaludt. Az éjszaka közepén aztán csendben felkelt, és kiosont a házból. Igen ám, csak hogy útközben kíváncsi lett rá, milyen is az a varázskard. Fogta, és kihúzta a hüvelyből. A kard akkorát csendült, hogy az óriásasszonyok rögtön talpra ugrottak, és pillanatok alatt utolérték a királyfit.

– Hiszen te nem is csecsemő vagy, hanem Brian királyfi! Megjósolták, hogy jössz!

Az óriásasszonyok visszavitték Briant a házba, összecsomagolták, bedobták a sutba. Másnap azt mondták neki, választhat: vagy a tűzre vetik, vagy elhozza a Napistennőt a Fianna hőseinek házából. Brian, akinek kedves volt az élete, mit volt mit tenni, beleegyezett a feladatba. Amint kilépett a házból, márt várt rá a róka.

– Ó, te szerencsétlen, hát ez sem sikerült? A Napistennőért küldtek, igaz? Márpedig érte sokan elindultak már, de még soha senki nem tért vissza. A Fianna kilenc legendás harcosa őrzi, és olyan ruhája van, mint senkinek a nap alatt – kivéve téged.

Azzal a róka elővett egy csodaszép, ragyogó ruhát.

– Vedd fel a ruhát, álcázd magad udvarhölgynek, és bejuthatsz a kastélyba. De vigyázz, mert ha ezt is elhibázod, többé már nem lesz következő küldetés, vagy visszaút!

Brian úgy tett, ahogy a róka javasolta. Ahogy elérkeztek a Fianna harcosainak erődjéhez, Brian felvette a díszes ruhát, és lánynak öltözött. Így, nőként be tudott sétálni a palotába, egyenesen a Napistennő színe elé. A Napistennő persze átlátott az álcán, de nem bánta; nagyon unta már, hogy bezárva tartják, és nem engednek

férfit a közelébe. Amint éjszaka lett, és mindenki elaludt, Brian kinyitotta a szoba ablakát, és ledobta a Napistennőt. A róka elkapta a lányt, aztán intett Briannek, hogy ugorjon ő is, kettejüket is elbírja. A királyfival és a Napistennővel a hátán a róka visszafutott az Óriásasszonyok földjére.

– Te, Brian – szólalt meg, amikor odaértek – Nem lenne jobb, ha megtarthatnád a Napistennőt is, meg a kardot is? Minek hagyjuk itt ezt a kedves lányt az óriásoknak?

– Hogyhogy minek? Hát, hogy cserébe odaadják a Fehéren Ragyogó Kardot!

– Igaz, igaz. De mi lenne, ha én változnék Napistennővé helyette?

– Inkább hagyom itt az igazi Napistennőt, mint téged! – riadt meg Brian.

– Ugyan, ne félts te engem! Utánatok szököm majd!

Így is történt. A róka felvette a Napistennő alakját, és besétált a házba. Az óriásasszonyok örvendezve fogadták. Odaadták érte a Fehéren Ragyogó Kardot a királyfinak, és már előre örvendeztek, hogy ilyen csinos, híres szolgálólányuk lesz nekik cserébe. Brian és a valódi Napistennő alig utaztak egy-két napot, amikor a róka beérte őket. Csapzott volt a szőre, kopottak a körmei.

– Azok az óriások kis híján halálra dolgoztattak! Alig tudtam meglógni. Tövig súroltam a körmeimet mosás, mosogatás közben... Na, gyerünk tovább!

A róka hátára vette az utasait. Meg sem állt az Ötfejű, Ötpúpú, Öttorkú Óriás házáig.

– Te, Brian! Mi lenne, ha nem a valódi kardot adnánk oda neki?

– Hát akkor mit adok a csodamadárért cserébe?

– Adj oda engem! Ne aggódj, nem maradok sokáig!

A róka karddá változott, és Brian őt adta át az óriásnak a valódi helyett. A csodamadárral, a valódi karddal, és a Napistennővel indult tovább. Alig mentek egy-két napig, amikor utolérte őket a róka, egyik mancsával a száját tapogatva.

– Az az átkozott óriás megpróbált kivágni velem egy tölgyfát! Minden fogam eltörött! Miféle dolog ez, karddal fát vágni? – dohogta magában, aztán a hátára vette

az utasait. Mentek, mentek tovább hazafelé, míg egy forráshoz nem értek. Ott aztán a róka megállt.

– Brian, itt az ideje, hogy megfizess a szolgálatom. Fogd a Fehéren Ragyogó Kardot, és vágd le a fejem!

– Dehogyan vágom! – rémült meg a királyfi – Hiszen barátok vagyunk!

– Márpedig az ígéret szép szó, és az adósom vagy! Azt kérem a szolgálatomért cserébe, hogy vágd le a fejem. Ha nem teszed, én vágom le a tiédet!

Mit volt mit tenni, Brian könnyes szemmel fogta a kardot, elbúcsúzott róka-barátjától, és egyetlen suhintással levágta a fejét.

Lássatok csodát! A róka helyéről abban a pillanatban egy daliás királyfi pattant fel. Nem volt más, mint a Napistenő édestestvére. Mindketten el voltak varázsolva, és évek óta arra vártak már, hogy valaki felszabadítsa őket. Együtt tértek haza a királyságba, ahol Brian elmesélte az apjának a kalandjait. A királynak el kellett ismernie, hogy a fiából a vándorlás során derék legény vált. Áldását adta rá és a szolgálólányra, akit szeretett, és még aznap meg is tartották a lakodalmat. Mindannyian boldogan éltek, amíg meg nem haltak.

A VARÁZSLATOS BROKÁT

Csuang (dél-kínai kisebbség) népmese

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy magas hegy, és a hegy tövében egy aprócska kunyhó. Ebben a kunyhóban élt egy özvegyasszony a három fiával. Az anya szövőnő volt; olyan csodálatos, színes, aprólékosan kidolgozott brokátot tudott szőni, hogy messze földről a csodájára jártak. A fáradságos munkával készült brokátokat eladta a piacon, ebből tartotta el magát, és nevelgette a három fiát.

Történt egy napon, hogy az özvegyasszony a piacra ment rizst vásárolni, és egy bolt kirakatában meglátott egy szépséges festményt. Úri birtokot ábrázolt, amilyenről a szegény asszony még csak álmodni sem tudott. Az elegáns, tágas házakat gyümölcsöskert vette körül, melyben csak úgy roskadoztak a fák az érett gyümölcstől; az egyik oldalon virágoskert volt, kis tóval a közepén, ahol a virágok és a halak a szivárvány minden színében pompáztak. A szegény asszonynak a lélegzete is elakadt a csodálkozástól. Bár alig volt pénze rá, hogy élelmet vásároljon, aznap mégis inkább rizs nélkül, a festménnyel a hóna alatt tért haza. Büszkén mutatta a fiainak, milyen csodálatos kincset talált a piacon.

– Nem lenne jó egy ilyen birtokon élni, Leme? – kérdezte ábrándozva a legidősebbet.

– Minek pazarolod az idődet butaságokra? Nekünk sohasem lesz pénzünk ilyesmire! – morogta válaszul a fiú.

– Milyen csodálatos lenne, ha a miénk lehetne ez a sok szépség! Nem igaz, Letuie?

– Talán majd a következő életünkben! – legyintett bosszúsan a középső fiú.

– Ha nem élhetek ilyen helyen, belehalok a vágyakozásba! – sóhajtott az anya szomorúan. Leje, a legkisebb fiú, a vállára tette a kezét.

– Édesanyám, a te szőtteseid olyan szépek, élethűek, mint senki másé. Miért nem szövöd meg a képet? Amíg dolgozol rajta, majdnem olyan lesz, mintha magad is ott lennél.

Az anyának megtetszett az ötlet. Másnap neki is ült a munkának, hogy selyemfonálba, szorosan szőtt brokátba másolja a csodálatos festményt. Dolgozott megállás nélkül, éjt nappallá téve. Teljesen elmerült a képben, mintha maga is a szépséges szép birtokon élt volna. Semmi mással nem törődött. A kevéske félretett pénzt a fiai elköltötték, és amikor semmijük sem maradt, fát vágtak, hogy néhány tallért keressenek. A két idősebb zúgolódni kezdett.

– Anyánk semmi mással nem törődik, csak azzal a brokáttal! Miből fogunk így élni? A favágás nehéz munka! Nem csináljuk tovább!

– Hagyjátok dolgozni – mondta Leje – Anyánknak addig nem lesz nyugta, míg a brokátot be nem fejezi. Azt akarjátok, hogy belehaljon a vágyakozásba? Majd én vágok fát helyettetek is!

Így is lett. Leje minden nap dolgozott, reggeltől estig, míg az anyja szőtt a fenyőágak csípős füstje mellett. A kis konyhóban terjengő füsttől kivörösödtek a szemei, könnyezni kezdett, és a könnyeiből patakokat, tavacskákat szőtt a brokátba.

Három éven át szőtte az özvegyasszony a csodálatos brokátot. Amikor elkészült, olyan szépséges, olyan élethű volt, hogy az ember szinte érezte a virágok illatát. Az anya boldogan vitte ki az elkészült brokátot a konyhá elé, hogy napfényben csodálja meg, és kinyújtóztassa elgémberedett tagjait. Ám egyszerre csak szélvihar támadt a semmiből, kitépte a keze közül az elkészült remekművet, és elsodorta messzire! Az özvegyasszony kétségbeesve, sírva futott a brokát után, de hiába. A futástól és a szomorúságtól végül összeesett. A fiai vitték vissza a konyhába, fektették ágyba. Amint magához tért, így szólt könnyörögve a legidősebb fiúhoz:

– Leme, kérlek, indulj el, hozd vissza a brokátomat! Ha nem kapom vissza, meghalok!

Leme útnak is indult kelet felé, amerre a szél fújta a brokátot. Hamarosan egy hágóhoz ért, ahol egy kőből faragott ló állt, és mellette egy kövér anyóka. Leme elmondta, hogy az anyja brokátját keresi.

– A brokátot a Nap-hegy tündérei lopták el – mondta az anyóka. – A ló el tud vinni hozzájuk. Húzd ki két fogadat, tedd őket a ló szájába, akkor életre kel majd; átvisz a Tűz-hegyen és a Jeges-tengeren. Ha egyszer sem kiáltasz fel a fájdalomtól, eljutsz a tündérekhez.

Leme elsápadt a félelemtől. Az anyóka, látva, hogy túl gyáva nekivágni az útnak, adott neki inkább egy ládika aranyat, és útnak eresztette. Leme elindult az arannyal megkeresni a maga szerencsáját. Nem sokkal később Letuie is megérkezett a brokátot keresve, de ő is ugyanúgy járt, mint a bátyja. Leje hónapokig várta őket, az anyját ápolva. Amikor nem tértek vissza, úgy döntött, ő is útnak indul. Találkozott is az anyókéval, aki neki is elmondta, mi az ára annak, hogy a tündérek országába jusson.

– A bátyáim nem értették, mennyire fontos az a brokát, de én tudom, hogy anyánk belehal, ha nem kapja vissza – gondolta Leje. Felvett egy követ a földről, kitörte vele két saját fogát, és a kőből faragott ló szájába illesztette őket. A ló abban a pillanatban feléledt, legelt a körülötte pirosuló bogycsoportból, majd a hátára vette a fiút, és vágatni kezdett. Három nap alatt érték el a Tűz-hegyet, ami vörösen izzott, mint a parázs. Leje összeszorította a fogait, a ló sörényébe kapaszkodott, és egyszer sem kiáltott fel, bár a hőség vörösre és hólyagosra perzselte a bőrét. A hegyen átjutva a Jeges-tengerhez értek; a hideg csontig hasított Leje meggyötört testébe, megfagyasztotta benne még a lehetet is, mégsem kiáltott fel, némán tűrte a fájdalmat. Amikor már azt hitte, vége van, hirtelen kisütött a nap: elérkeztek a Nap-hegyre, a tündérek birodalmába.

A hegy tetején álló palotába besétálva csodálatos látvány fogadta: Egy nagy terem közepén függött az édesanyja brokátja, körülötte pedig tündérlányok ültek, és

szorgosan másolták. Amikor Leje elmondta nekik, mennyire fontos a brokát, és az anyja mennyire vágyik utána, a tündérek megértően bólogattak.

– Adj nekünk még egy éjszakát, hogy befejezzük a másolást! Holnap reggel elviheted!

Leje beleegyezett a kérésükbe. A tündérek egy ragyogó gyöngyöt függesztettek a mennyezetre, és annak a fényénél dolgoztak egész éjszaka. Az egyik tündérlány, skarlátpiros ruhás, összehasonlította a saját munkáját az özvegyasszonyéval, és csalódottan sóhajtott.

– Mennyivel szebb, mennyivel elevenebb az övé! Mennyivel jobb lenne ebben a brokátban élni, mint itt a palotában! – Hirtelen ötlettől vezérelve piros fonalat ragadott, és behímezte saját, aprócska mását az özvegyasszony brokátjába, az egyik ház mellé.

Másnap reggel Leje búcsút mondott a tündéreknek, az ingébe rejtette az összehajtott brokátot, és útnak indult hazafelé. A ló átvitte a Jeges-tengeren és a Tűz-hegyen, de boldogságában meg sem érezte a fájdalmat. Amikor a hágóhoz ért, az anyóka kivette a fogakat a ló szájából, visszatette őket Leje szájába, majd egy pár szarvasbőr cipőt adott neki.

– Siess haza, ahogy csak tudsz – mondta – édesanyád már a bánattól a halálán van!

A varázslatos cipők segítségével Leje szélviharként száguldott haza a kunyhóba. Az édesanyját lefogyva, legyengülve találta; már alig pislákolta benne az élet.

– Édesanyám! Édesanyám! Elhoztam a brokátot a tündérektől!

Az özvegyasszony arcára rögtön visszatért a pír, a szemeibe a csillogás.

– Hadd lássam! Vigyük ki a napra, a ház elé!

Együtt vitték ki a brokátot a kunyhóból. Láss csodát! Ahogy kiterítették, egyre nagyobb és nagyobb lett, befedte a kunyhót, a kertet, a mezőt. Ott voltak a szépséges házak, a gyümölcsös, a virágoskert a kis tóval... és az egyik ház mellett ott

állt a nevető tündérlány is a skarlátpiros ruhában. A tündérlány és a fiú egymásba szerettek, és idővel összeházasodtak. Az emberek csodájára jártak birtoknak; Leje mindenkinek elmesélte, hogyan született a szépséges szép hely a brokátból, amit az édesanyja szőtt. Volt, aki nem hitte el a történetet, mert nem hitt abban, hogy álmok valóra válhatnak... De még többen voltak, akik elhitték. Nekik volt igazuk.